

odmítnouti jako prostředek ve směnečném řízení nepřípustný a nesměl umožniti jeho vrácení, by dovolatelé po uplynutí třídní lhůty k námitkám ve formě pouhé opravy odporu mohly přednésti opožděně skutečné námitky. Nešlo tu jen o formální vadu řízení, nýbrž o materiální nedostatek, který nebylo lze opravou napravit. Soudce neměl tedy nařizovati ani rok k onomu »odporu«. Proti obsílce neměly však strany samostatného opravného prostředku (§ 130 c. ř. s.), takže si mohly stěžovat teprve proti rozsudku vydanému při prvním ústním jednání a navrhnouti správné vyřízení odporu u soudu odvolacího. To žalobce neučinil. Žalovaní podali sice proti rozsudku odvolání, vytýkali však neprávem, že jim mělo býti podání vráceno k opravě nebo že měly býti předvoláni, ale ani oni nenavrhli odmítnutí odporu pro nepřípustnost. Proto odvolací soud nemohl změnit usnesení prvního soudu, kterým byl nařizen rok o odporu a musel rozhodnouti o odvolání, a obírat se jeho důvody. Dovolatelé se mylně domnívají, že odpor měl býti vrácen k opravě a oni předvoláni za tím účelem proto, že jsou práva neznalí a že v místě soudu nebydlí dva advokáti. V postupu odvolacího soudu nelze shledati zmatečnost. Postup prvního soudu nebyl sice správný, ale postupem tím nebyla dovolatelům odňata možnost projednávati, nýbrž způsobili si sami nedostatkem svého podání, že zmeškali námitky. Rovněž tu není vadnosti odvolacího řízení ve smyslu § 503 č. 2 c. ř. s. z důvodu, že odvolací soud neodstranil závadný postup prvního soudu. Odvolací soud nemohl odmítnouti odpor, ano to nebylo navrženo. Vada řízení u prvního soudu není taková, by bránila důkladnému vyšetření nebo správnému rozsouzení rozepře. Vždyť tu rozepře následkem nepodání námitek vlastně ani nebylo.

Čís. 9691.

K vydobytí peněžité pohledávky proti manželce nemůže manžel vésti exekuci na vzájemnou pohledávku manželčinu na výživné.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, R I 1013/29.)

K vydobytí útratové pohledávky proti své manželce navrhl manžel povolení exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky, příslušející dlužnici proti němu (vymáhajícímu věřiteli) na placení výživného. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle spisů má vymáhající věřitel proti dlužnici na základě pravoplatných rozsudků a usnesení pohledávky na útratách 5992 Kč, dlužnice pak má proti vymáhajícímu věřiteli na základě soudního smíru pohledávku na výživném 400 Kč měsíčně. Z vývodů dovolacího rekursu lze

seznaní, že strany jsou manželé, aspoň bývalí manželé. Při rozhodování o této věci nejde o to, zda nárok nynější dlužnice vůbec podléhá exekuci (§ 291 čís. 2 ex. ř.), nýbrž především o to, zda je tato exekuce na její pohledávku z výživného přípustná. Při posuzování této otázky jest se obíratí právní povahou výživného. Muž jest povinen poskytovat manželce podle svého jmění slušnou výživu (§ 91 obč. zák.). Její majetkové poměry jsou při tom nerozhodné. Výživu jest poskytovat z pravidla v domácnosti in natura, v penězích tehdy, když společná domácnost jest z jakékoli příčiny zrušena, aniž by tím byl zrušen nárok na výživu (Mayr Bürg. R. II § 456, b). V tomto případě jest z exekučního návrhu a z dovolacího rekursu zřejmo, že tento nárok nezanikl, naopak byl soudním smírem, tedy smlouvou, upraven. Povinnost dlužníka plniti, k čemu se takovouto smlouvou zavázal, může zaniknouti smrtí oprávněné, smlouvou, kterou by byla původní smlouva zrušena, nebo výrokem soudu, kterým by byl nárok na výživné prohlášen za zrušený. Podle spisů se nic takového nestalo. Jinak jest muž povinen platiti vyživovací příspěvky bez ohledu na to, že snad má vzájemné pohledávky, neboť právo manželky nepozbylo povahy nároku na výživu podle § 91 obč. zák. To vysvitne ještě jasněji z toho, srovná-li se nárok manželčin s obdobnými nároky manželských nebo nemanželských dětí (§§ 141, 166 obč. zák.). Nebude přece lze vážně tvrditi, že otec bude smětí odepírati dítěti výživu proto, že má proti němu pohledávku. Provedení exekuce na výživné dlužnice by v tomto případě znamenalo nucené započtení a tím odepření poskytování výživy až do uhrazení mužovy pohledávky, což by se naprosto přičilo právní povaze nároku na výživu. Tak rozhodl bývalý nejvyšší soud vídeňský v rozhodnutí ze dne 22. března 1881 čís. 1639 (rep. nál. čís. 106 Gl. U. čís. 8335) a důvody jeho rozhodnutí mají do dneška též význam jako v době vydání. Tento nejvyšší soud se k nim připojil v rozhodnutí sb. n. s. č. 7746, a trvá na názorech tam projevených. Rekursní soud tudíž nepochybil, prohlásiv za nepřipustnou exekuci ku vydobytí útratové pohledávky vymáhajícího věřitele na vzájemnou pohledávku dlužnice na výživné.

Čís. 9692.

Exekuci pro dlužné příspěvky okresní nemocenské pojišťovny lze odložití.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, R I 106/30).

Proti exekuci na základě vykonatelného výkazu nedoplatků okresní nemocenské pojišťovny podal dlužník žalobu, jíž se domáhal zrušení povolení exekuce, tvrdě, že jde o náhradní nárok pojišťovny podle § 246 zák. čís. 221/24. K návrhu dlužníka povolil soud první stolice odklad exekuce, rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.